Dosarul nr. 3-1854/2025

H O R E
În n gii

15 decembrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Ostalep Valeriu împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terț SRL ”Tophome Construct” cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La 22 iulie 2025, în adresa Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit **acțiunea de contencios administrativ** înaintată de Ostalep Valeriu împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (*în continuare CNPDCP*), solicitând:

-anularea deciziei CNPDCP nr. 165 din 25 iunie 2025, cu privire la constatarea lipsei încălcării prevederilor Legii privind protecția datelor cu caracter personal de către SRL ”Tophome Construct”.

-obligarea CNPDCP să examineze plângerea reclamantului în mod legal, obiectiv și multilateral;

-constatarea ilegalităților comise de agentul constatator prin această decizie, pentru a putea fi atras la răspundere disciplinară;

-obligarea CNPDCP să achite cheltuielile de judecată a reclamantului pentru acest proces.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că, la 06 martie 2025 s-a adresat la CNPDCP cu solicitarea de a verifica legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către compania SRL ”Tophome Construct”, prin intermediul camerelor de supraveghere video montate în perimetrul spațiului public și terenurilor municipale din strada *****.

La 25 iunie 2025, CNPDCP, a emis decizia nr. 165, cu privire la constatarea lipsei încălcării prevederilor Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către SRL ”Tophome Construct”, în circumstanțele descrise pe marginea cererilor înaintate de Ostalep Valeriu, înregistrate cu nr. O-1053/25 din 06 martie 2025 și nr. 1596 din 08 aprilie 2025.

În acest sens, decizia emisă de CNPDCP o consideră ilegală, bazată pe declarațiile reprezentantului companiei SRL ”Tophome Construct”, Țiganaș Gabriel, care a declarat că sistemul de supraveghere video este orientat exclusiv către spațiul privat al companiei, însă

consideră reclamantul că camerele de luat vederi sunt ilegal instalate pe teren municipal și filmează în ambele direcții terenurile municipale, adică spațiile publice.

Consecvent, a menționat că, compania SRL ”Tophome Construct”, a instalat ilegal un gard și o poartă, pe teren municipal, care separă două terenuri municipale, respectiv declarațiile că pictograma ar fi afișată la intrarea pe proprietatea lor este un fals.

Cu referire la declarația precum că sistemul de supraveghere este administrat exclusiv de către cetățeanul Tiganaş Gabriel, reclamantul a notat că această persoană nu a prezentat niciun act din care să rezulte statutul acestuia în cadrul companiei SRL ”Tophome Construct”, menționând astfel că, nu este nici un temei legal în baza căruia o persoană care nu locuiește în această zonă, și nu are nici un statut în cadrul companiei SRL ”Tophome Construct”, ar putea acumula aceste date video și administra datele cu caracter personal din spațiul public.

Suplimentar, a iterat că, în plângere a fost indicată pretenția referitor la camerele instalate pe spațiul public și care captează strada Zimbrului, care nicicum nu pot fi calificate pentru uzul familial al lui Tiganaş Gabriel, iar invocarea art. 2 alin. (4) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, este ilegală, deoarece Țiganas Gabriel nu poate avea interese familiare sau personale pe teren municipal și spațiu public, or legea nu se extinde asupra subiecților care instalează camerele de luat vederi strict pentru necesitățile personale sau familiare.

De asemenea, a menționat că, nu pot fi reținute ca pertinente declarațiile lui Tiganaş Gabriel care indică că unghiurile de captare a dispozitivelor de supraveghere video sunt orientate strict spre perimetrul proprietății private ale companiei, iar scopul fiind protejarea bunurilor companiei, fără a capta imagini din spațiul public, deoarece probele prezentate de reclamant se referă la camerele care filmează strada Zimbrului și terenul municipal.

În acest context, a subliniat că, agentul constatator nu a verificat veridicitatea declarațiilor lui Tiganaş Gabriel, care prin declarațiile sale mincinoase a indus în eroare organul constatator.

În sumar, a reiterat că, camerele de luat vederi care înregistrează și prelucrează datele cu caracter personal pe strada Zimbrului și terenul municipal, captează anume spațiul public și nu poate fi invocat interesul familial sau privat. Totodată, așa numita blurare, de asemenea nu poate fi invocată, din moment ce Tiganaş Gabriel de principiu nu poate filma spațiul public şi nu poate prelucra datele cu caracter personal din spațiul public, conform prevederilor Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Prin **referința** CNPDCP s-a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii deferite judecății, menționând că, supravegherea video se realizează în perimetrul spațiului privat al companiei SRL ”Tophome Construct”; unghiurile care captează zone din spațiul public au fost blurate digital și persoanele aflate pe domeniul public aferent proprietății companiei SRL ”Tophome Construct” nu sunt supuse supravegherii; operatorul de date a instalat informații corespunzătoare privind efectuarea supravegherii video se constată că prelucrarea datelor cu caracter personal sunt realizate în mod legal, cu respectarea principiului minimizării datelor și a drepturilor subiecților de date.

Totodată, CNPDCP a reținut că, interesul legitim declarat de către reprezentantul SRL ”Tophome Construct” este protecția proprietății împotriva vandalismului sau accesului neautorizat a persoanelor străine pe proprietatea privată. Urmare a examinării materialelor probatorii administrate la procedura administrativă, CNPDCP a constatat că nu există probe pertinente/concludente ce ar demonstra în mod indubitabil încălcarea principiilor de protecție a datelor cu caracter personal ale subiecților vizați și/sau încălcarea dreptului subiecților de date la informare statuat în Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, de către SRL ”Tophome Construct”.

Prin urmare, a specificat că, afirmațiile reclamantului, care sugerează o presupusă lipsă de legalitate ori obiectivitate a deciziei, sunt lipsite de fundament și nu pot fi reținute, cu atât mai mult cu cât nu sunt însoțite de probe concrete care să le susțină. În aceste condiții, CNPDCP a conchis că decizia emisă este una legală, temeinică și rezultatul unei analize conforme principiilor procedurii administrative.

Consecvent, a solicitat atragerea în calitate de terț a SRL ”Tophome Construct”, în calitate de operator de date cu caracter personal vizat de dispozițiile actului administrativ contestat.

Prin încheierea protocolară din 06 noiembrie 2025, s-a atras în proces în calitate de terţ SRL ”Tophome Construct”.

În ședința de judecată reclamantul Ostalep Valeriu a susținut acțiunea în sensul formulat și a pledat pentru admiterea acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul CNPDCP, Sandu Igor, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

În ședința de judecată SRL ”Tophome Construct”, nu s-a prezentat, deși s-au întreprins acțiuni de citare legală despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acesteia.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, întemeiată și urmează a fi admisă parțial din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant

probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu

pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările părții reclamante se circumscriu acțiunii în obligare, în virtutea art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, susceptibile examinării în procedura contenciosului administrativ în acord cu art. 189 alin. (1), 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, partea reclamantă pretinde emiterea de către autoritatea publică pârâtă a unei decizii de constatare a prelucrării datelor cu caracter personal cu încălcarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal și atragerea la răspundere a persoanelor vinovate.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Drepturi subiective vătămate revendicate de partea reclamantă – dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la viața privată.

4. Prezentul litigiu este exceptat de la procedura prealabilă de tranșare extrajudiciară prin efectul art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal coroborat cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ.

5. Corelând data comunicării actului contestat, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă încadrarea în interiorul termenului legal de valorificare a acțiunii.

6. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța de judecată constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; și Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărârile și deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanță pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă și confirmă poziția sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalității în fața legii și a justiției, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunță că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenție este, *inter alia*, de a plasa un ”tribunal” sub o obligație de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui “terţ imparţial” în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noțiunea de „act administrativ” este definită atât în legislația autohtonă, cât și în Rezoluția (77) Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administrației publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizațional și funcțional față de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcția instanței de judecată (justiției) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor și contrabalanțelor, care constituie o garanție a legalității și a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecți speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activității de control judiciar; controlul judiciar urmărește realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecției drepturilor și intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităților administrației publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia servește doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activității de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerințelor legalității, dar nu și ale oportunității.

În fapt, instanța de judecată, reiterează că, la 06 martie 2025, Ostalep Valeriu s-a adresat la CNPDCP cu solicitarea de a verifica legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către SRL ”Tophome Construct”, prin intermediul camerelor de supraveghere video montate în perimetrul spațiului public și terenurilor municipale din strada *****.

Prin răspunsul nr. 04-14/913 din data de 27 martie 2025, petentul a fost informat cu privire la omisiunea prezentării unui răspuns din partea operatorului de date, ca urmare a exercitării drepturilor garantate de Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, în raport cu operatorul vizat în plângere, în contextul respectării dispozițiilor art. 27 alin. (1) din actul normativ menționat.

Ulterior, la 08 aprilie 2025, reclamantul Ostalep Valeriu a înaintat către CNPDCP petiția înregistrată cu nr. 1596, solicitând inițierea verificării conformității prelucrării datelor cu caracter personal, efectuate de către SRL ”Tophome Construct”. Petentul a specificat că solicitarea înaintată către operatorul de date vizat privind stoparea prelucrării datelor cu caracter personal a fost recepționată de către ultimul pe data de 21 februarie 2025, însă un răspuns în acest sens nu a recepționat.

La 25 iunie 2025, CNPDCP a emis decizia nr. 165, cu privire la constatarea lipsei încălcării prevederilor Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către SRL ”Tophome Construct”, în circumstanțele descrise pe marginea cererilor înaintate de Ostalep Valeriu, înregistrate cu nr. O-1053/25 din 06 martie 2025 și nr. 1596 din 08 aprilie 2025.

În motivarea deciziei s-a notat că, *supravegherea video se realizează în perimetrul spațiului privat al companiei SRL ”Tophome Construct”, unghiurile care captează zone din spațiul public au fost blurate digital și persoanele aflate pe domeniul public aferent proprietății companiei SRL ”Tophome Construct” nu sunt supuse supravegherii, iar operatorul de date a instalat informații corespunzătoare privind efectuarea supravegherii video se constată că prelucrarea datelor cu caracter personal sunt realizate în mod legal, cu respectarea principiului minimizării datelor și a drepturilor subiecților de date. Prin urmare, afirmațiile reclamantului, care sugerează o presupusă lipsă de legalitate ori obiectivitate a deciziei, sunt lipsite de fundament și nu pot fi reținute, cu atât mai mult cu cât nu sunt însoțite de probe concrete care să le susțină.*

Consecvent, în conformitate cu prevederile **art. 1 din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal**, scopul prezentei legi este asigurarea protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private.

În accepțiunea **Legii privind protecția datelor cu caracter personal,** prin *date cu caracter personal* se înțelege orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale. Din același articol rezultă și semnificația expresiei *prelucrarea datelor cu caracter personal* - orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea.

Totodată, potrivit aceluiași articol din legea pre citată, prin *consimțământul subiectului de date cu caracter personal* se înțelege manifestarea de voință liberă, specifică, informată și lipsită de ambiguitate a subiectului de date prin care acesta acceptă, printr-o declarație sau printr-o acțiune fără echivoc, ca datele cu caracter personal care îl privesc să fie prelucrate.

Astfel, prin prisma prevederilor art. 4 alin. (1) din legea menționată supra, datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie: a) prelucrate în mod corect și conform prevederilor legii; b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri [...]; c) adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopul pentru care sunt colectate și/sau prelucrate ulterior; d) exacte și, dacă este necesar, actualizate [...]; e) stocate într-o formă care să permită identificarea

subiecților datelor cu caracter personal pe o perioadă care nu va depăși durata necesară atingerii scopurilor pentru care sunt colectate și ulterior prelucrate.

Totodată, în corespundere cu art. 5 alin. (1) din același act normativ, prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimțământul subiectului datelor cu caracter personal.

Subsecvent, cu referire la jurisprudența CtEDO, instanța evidențiază că, în hotărârile sale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului explică noțiunea ”date cu caracter personal” făcând trimitere la Convenția 108 a Consiliului Europei pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981, intrată în vigoare în 1985 și modernizată în 2018 (*în continuare Convenția 108*), al cărei scop este acela de a ”garanta pe teritoriul fiecărui stat parte, fiecărei persoane fizice [...] respectarea drepturilor și libertăților sale fundamentale și, în special, dreptul la viața privată, față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal care îl privesc (art. 1)” *[Amann împotriva Elveției (MC), 2000, pct. 65; Haralambie împotriva României, 2009, pct. 77]*. Curtea precizează, în mod clar, că, în temeiul art. 2 din Convenția 108, datele cu caracter personal sunt definite ca *”orice informație privind persoana fizică identificată sau identificabilă” [Amann împotriva Elveției (MC), 2000, pct. 65; Haralambie împotriva României, 2009, pct. 77]*. Prin urmare, astfel de date nu includ numai elemente care pot conduce la stabilirea directă a identității civile a unei persoane (”persoana vizată”), cum ar fi numele sau prenumele acesteia *[Guillot împotriva Franței, 1996, pct. 21-22; Mentzen împotriva Letoniei (dec.), 2004; Güzel Erdagöz împotriva Turciei, 2008, pct. 43; Garnaga împotriva Ucrainei, 2013, pct. 36; Henry Kismoun împotriva Franței, 2013, pct. 25; Hájovský împotriva Slovaciei, 2021, pct. 11-12 și 41]*, ci și orice element care ar putea conduce indirect la identificarea unei persoane, cum ar fi adresele IP (Internet Protocol) dinamice *(Benedik împotriva Sloveniei, 2018, pct. 107-108).*

În temeiul art. 2 din Convenția 108, o ”prelucrare de date” include: ”orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal, cum ar fi colectarea, stocarea, păstrarea, modificarea, recuperarea, dezvăluirea, punerea la dispoziție, ștergerea sau distrugerea sau efectuarea unor operațiuni logice și/sau aritmetice în legătură cu astfel de date”. Odată cu dezvoltarea tehnologiilor, operațiunile care pot constitui ”prelucrare de date” iau forme foarte diferite.

Un element semnificativ, deși nu în mod necesar decisiv, este acela de a ști dacă o persoană are dreptul să aibă așteptări rezonabile privind protecția vieții sale private *[Perry împotriva Regatului Unit, 2003, pct. 37; Bărbulescu împotriva României (MC), 2017, pct. 80]*.

Articolul 8 CEDO, care asigură, în primul rând, protecția datelor cu caracter personal, impune, în esență, statelor obligația de a se abține de la orice ingerință arbitrară în exercitarea dreptului la respectarea ”vieții private și de familie, a domiciliului și a corespondenței” unei persoane, indiferent dacă este vorba despre activitatea autorităților publice sau a organizațiilor private cărora statul le-a delegat în prealabil responsabilitățile sale. Această cerință mai degrabă negativă poate fi completată de obligații pozitive inerente respectării efective a drepturilor garantate de Convenție *[Bărbulescu împotriva României (MC), 2017, pct. 108]*. Atunci când o măsură care aduce atingere protecției datelor cu caracter personal ale unei persoane este luată de

o persoană sau o entitate care aparține strict sectorului privat, Curtea examinează cauza din perspectiva obligațiilor pozitive ale statului.

Paragraful al doilea al art. 8 CEDO precizează condițiile în care poate exista o ingerință în exercitarea unui drept protejat; o astfel de ingerință trebuie să fie ”prevăzută de lege”, să urmărească un ”scop legitim” și să fie ”necesară într-o societate democratică”.

Consimțământul prealabil al persoanei vizate cu privire la transmiterea, divulgarea sau publicarea datelor sale se dovedește a fi un factor important, chiar dacă nu decisiv, pentru a stabili, într-o cauză, dacă astfel de operațiuni constituie o atingere adusă dreptului său la viață privată *(M.S. împotriva Suediei, 1997, pct. 31, 35; M.M. împotriva Regatului Unit, 2012, pct. 186, 189)* sau dacă pot fi considerate ca fiind ”prevăzute de lege” în sensul art. 8 § 2 *(Radu împotriva Republicii Moldova, 2014, pct. 27; Mockutė împotriva Lituaniei, 2018, pct. 101)*. Curtea a concluzionat că a fost încălcat art. 8 într-o serie de cauze în care divulgarea datelor cu caracter personal de către operatorul de date avusese loc fără consimțământul persoanei în cauză *(Radu împotriva Republicii Moldova, 2014, pct. 30, 32; Mockutė împotriva Lituaniei, 2018, pct. 103, 106; Peck împotriva Regatului Unit, 2003, pct. 85-87; Sõro împotriva Estoniei, 2015, pct. 17-19, pct. 64).*

Pentru a fi valabil, consimțământul persoanei vizate trebuie să fie clar și fără echivoc *(M.S. împotriva Suediei, 1997, pct. 32; Konovalova împotriva Rusiei, 2014, pct. 47-48).*

Instanța va reaminti că, având în vedere necesitatea de a apăra şi respecta dreptul fundamental la viața intimă și privată, protecția datelor cu caracter personal constituie un domeniu deosebit de important.

În concret, Ostalep Valeriu a reclamat despre prelucrarea datelor sale cu caracter personal pe str. *****, manifestate prin captarea de imagini din spațiul public de către compania SRL ”Tophome Construct”.

În debut, instanța evidențiază că, organul de control al prelucrărilor de date cu caracter personal sub auspiciul Legii privind protecția datelor cu caracter personal: efectuează controlul legalității prelucrărilor de date cu caracter personal; cooperează cu autorităţile publice, cu mijloacele de informare în masă, cu asociaţiile obşteşti şi cu instituţiile similare din străinătate; obţine de la operatori suportul și informațiile necesare executării atribuțiilor sale; atrage specialiști și experți din domenii care necesită cunoștințe speciale pentru participarea la procesul de verificare prealabilă şi de control al legalității prelucrării datelor cu caracter personal şi încheie cu ei acorduri de confidențialitate; cere de la operatori rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor cu caracter personal neveridice sau obţinute ilicit. Aceste instrumente juridice pot fi utilizate pentru elucidarea circumstanțelor importante ale cazurilor cu privire la încălcarea drepturilor la protecția datelor cu caracter personal, inclusiv a acelui abordat în prezent.

În acest sens, CNPDCP în calitate de autoritate publică competentă în domeniul vizat dispune de un arsenal juridic eficient menit să obțină piesele necesare pentru stabilirea tabloului ce vizează pretinsele încălcări ale dreptului la protecția datelor cu caracter personal.

La caz, un control efectiv și multiaspectual ar include identificarea certă și concretă a utilizatorului care a prelucrat datele cu caracter personal ale reclamantului, determinarea spațiilor și perimetrelor efectiv incluse în aria de captare a imaginilor, delimitarea zonelor publice față de cele private, precum și verificarea eventualei depășiri a limitelor declarate ale supravegherii.

Totodată, instanța specifică că, o asemenea examinare ar presupune clarificarea circumstanțelor concrete în care au fost derulate operațiunile de prelucrare: momentul inițierii colectării datelor; durata stocării imaginilor; persoanele care au avut acces la acestea; existența unor politici interne privind securitatea datelor; măsurile tehnice și organizatorice implementate pentru protecția acestora, precum și eventualele transmiteri către terți.

În aceste circumstanțe, instanța menționează că, nu pot fi considerate plauzibile aserțiunile reprezentantului autorității publice pârâte și anume că Centrul nu s-a prezentat la fața locului, întrucât părțile au fost dispuse să prezinte toate probele necesare și că Centrul nu dispune de specialiști IT care să facă o analiză tehnică, bazându-se pe buna-credință a părților, or o asemenea poziție contravine însăși naturii atribuțiilor legale ale autorității publice și rolului său activ în stabilirea adevărului obiectiv.

Astfel, instanța indică că, acceptarea necondiționată a probelor furnizate de părți, fără o verificare independentă și nemijlocită, echivalează cu o delegare inadmisibilă a competențelor de control către subiecții supuși verificării. Buna-credință a părților nu poate substitui obligația autorității de a examina în mod critic, profesionist și autonom circumstanțele cauzei, cu atât mai mult cu cât obiectul examinării îl constituie respectarea regimului juridic al datelor cu caracter personal.

În același timp, instanța reține că, invocarea lipsei specialiștilor IT nu poate constitui o justificare valabilă pentru omisiunea efectuării verificărilor necesare. O autoritate investită prin lege cu competențe de supraveghere și control trebuie să dispună de capacitatea instituțională adecvată exercitării efective a acestor atribuții sau, după caz, să recurgă la mecanisme legale de atragere a experților. Insuficiențele organizatorice interne nu pot fi opuse justițiabililor și nu pot diminua standardul de diligență impus unei autorități publice. Asemenea concluzie nu își găsește justificare concludentă atât timp cât nu conturează o imposibilitate obiectivă, ci o deficiență de specialiști IT.

Or, în absența unei examinări proprii, independente și tehnice a situației de fapt, concluziile formulate rămân lipsite de fundament probatoriu suficient, fiind întemeiate exclusiv pe declarațiile și materialele selectate de părți, ceea ce afectează credibilitatea și temeinicia actului administrativ contestat.

În contextul celor expuse, instanța subliniază, o asemenea poziție a CNPDCP atestă o cercetare superficială a cazului dedus judecății, astfel în privința audierii instanța a expus poziția mai sus, iar în ceea ce privește informațiile cu caracter general, autoritatea publică pârâtă poate insista pe prezentarea unor informații detaliate și concrete. Trecerea unui timp îndelungat nu ar trebui să condiționeze apărarea datelor cu caracter personal, mai ales când impactul acestor ingerințe este unul extrem de intruziv. De altfel, dreptul respectiv în circumstanțele evidențiate ar

fi golit de substanță, prin exceptarea controlului judiciar, posibilității contestării efective și neinstituirea mecanismelor de protecție împotriva abuzurilor.

Instanța remarcă că, orice pretinsă încălcare a drepturilor privind protecția datelor cu caracter personal nu poate fi lăsată fără atenția cuvenită, inclusiv sub aspectul proporționalității și legalității ingerinței, scopului legitim, necesității într-o societate democratică, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Dincolo de orice dubiu rezonabil, prelucrarea sau colectarea excesivă a datelor cu caracter personal ar putea fi tolerată doar în ipoteza existenței unui interes public superior interesului privat, totodată abstractizarea de la faptele incriminate persoanelor vizate nu este admisibilă.

În cadrul procesului judiciar, reclamantul a invocat un ansamblu de elemente de fapt și de drept, în particular indicate în cererea prealabilă și acțiunea de contencios administrativ înaintată, însă acestor circumstanțe nu li s-a oferit atenția corespunzătoare, or nu poate reținut argumentul reprezentantului CNPDCP, potrivit căruia Centrul nu a efectuat o verificare la fața locului din considerentul că s-a bazat pe buna-credință a părților, or o asemenea justificare are un caracter formal și nu poate exonera autoritatea de obligația sa pozitivă de a examina în mod complet, obiectiv și nemijlocit toate circumstanțele relevante ale cauzei.

În speță, instanța atestă că, era imperativ ca reprezentanții CNPDCP să se prezinte la fața locului, inclusiv inopinat, să efectueze o verificare directă a sistemului de supraveghere video, să stabilească cu exactitate configurația acestuia, unghiurile de captare, perimetrul efectiv acoperit de camere, precum și să constate în mod nemijlocit ce spații sunt surprinse integral și ce zone sunt blurate sau excluse din câmpul vizual. O asemenea examinare era indispensabilă pentru a determina dacă prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează în limitele legii, cu respectarea principiilor proporționalității și minimizării datelor. Or, imaginile anexate la dosarul administrativ sunt lipsite de claritate, în esență sunt fragmentare și nu permit identificarea certă a amplasamentului camerelor, a ariei reale de supraveghere și a eventualelor ingerințe în spațiul public sau în spațiile terților.

Prin urmare, instanța reiterează că, în lipsa unei verificări nemijlocite, echidistante și a unei evaluări tehnice corespunzătoare, concluziile autorității se întemeiază declarațiile unilaterale ale operatorului de date, și nu pe constatări factuale directe, ceea ce afectează caracterul complet, obiectiv și imparțial al examinării administrative.

Acea blurare evocată în speță trebuie să-și găsească un suport normativ pertinent, prin reglementarea caracterului și naturii acestui exercițiu de salvgardare a datelor cu caracter personal, inclusiv forma de control a blurării și evitarea efectelor de montare sau distorsionare a imaginilor video.

Deopotrivă, instanța constată că, exercitarea atribuțiilor de control presupune o conduită activă, caracterizată prin diligență și independență în administrarea probatoriului, iar nu o abordare pasivă, întemeiată exclusiv pe afirmațiile părților implicate.

Efectivitatea controlului jurisdicțional impune ca, în cadrul controlului legalității motivelor pe care se întemeiază un act administrativ individual defavorabil, instanța trebuie să se asigure că acesta se bazează pe o bază factuală suficient de solidă. Aceasta presupune, verificarea faptelor

invocate în expunerea de motive a actului, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă respectivele motive – sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient în sine pentru susținerea deciziei în cauză – sunt întemeiate.

Considerând că examinarea unui caz este un duel al probelor, se conchide că probele au importanță pentru părți în egală măsură. Întrucât nu se poate elucida cazul supus examinării numai pe baza afirmațiilor părților, este imperioasă acumularea cât mai multor date obiective care permit o vizionare de ansamblu a cauzei deferite judecății.

Instanța de judecată menționează că, părțile, nu pot opera cu supoziții sau concluzii superficiale și declarative ci doar cu argumente și probe convingătoare, standardul de probă în genurile date de spețe este unul foarte înalt deoarece este menit să excludă erori în această evaluare. Încă în dreptul roman s-a consacrat adagiul: *„idem est non esse et non probari”*, ceea ce semnifică că a nu fi sau a nu fi probat este același lucru.

În materia dreptului, gradul de satisfacție este numit standard de probă și poate lua trei forme de bază: (a) ”preponderența probelor”, standardul folosit în majoritatea cauzelor civile; (b) ”dincolo de orice îndoială rezonabilă”, standardul folosit în procesele penale; (c) ”dovezi clare și convingătoare”, un standard intermediar.

În lumina celor menționate, instanța conchide că CNPDCP a examinat plângerea reclamantului superficial, iar pe cale de consecință, decizia CNPDCP nr. 165 din 25 iunie 2025 urmează a fi anulată, ca efect fiind imperativă reexaminarea plângerii reclamantului în cadrul căreia să se cerceteze cazul sub toate aspectele și să se emită decizia corespunzătoare reieșind din cele constatate. Elementele evidențiate în partea motivată a hotărârii judecătorești trebuiau luate în considerare în mod obligatoriu de către CNPDCP, acestea fiind susceptibile să facă lumină în circumstanțele relevante ale cazului, totodată din considerentele abordate anterior, instanța este în imposibilitate să se pronunțe franc și tranșant pe dezideratele reclamantului, or, doar examinarea repetată a plângerii reclamantului de către autoritatea publică pârâtă ar fi aptă să furnizeze o concluzie elocventă pe substanța alegațiilor reclamantului.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se admite parțial acțiunea deferită judecății.

Se anulează decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 165 din 25 iunie 2025.

Se obligă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să reexamineze plângerea formulată de Ostalep Valeriu, ținând cont de raționamentele reflectate în partea motivată a hotărârii judecătorești.

În rest acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**